

รายงานสรุปผลการสำรวจความต้องการด้านการดำรงชีวิตของผู้ตั้งถิ่นฐาน ฐานใหม่ปี 2566

จากข้อมูลสถิติของสำนักงานทะเบียนราษฎรและสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง กระทรวงมหาดไทย ถึงสิ้นเดือนมิถุนายน 2557 ได้หวั่นมีผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่เกือบ 600,000 คน และมีเด็กที่เป็นบุตรของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่มากกว่า 470,000 คน ทำให้บุคคลเหล่านี้กลายเป็นกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญในการบริการตามนโยบายของรัฐบาล ดังนั้นตั้งแต่ปี 2546 เป็นต้นมา

รัฐบาลได้เริ่มทำการสำรวจความต้องการด้านการดำรงชีวิตของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ เพื่อให้เข้าใจถึงสภาพความเป็นอยู่ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ในไต้หวัน

โดยทำการสำรวจข้อมูลทุก 5 ปี ซึ่งครั้งนี้เป็นการสำรวจครั้งที่ 5

ขอบเขตของการสำรวจข้อมูลครั้งนี้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายที่เป็นคู่สมรสชาวต่างชาติที่มีบัตรถิ่นที่อยู่สำหรับคนต่างชาติและบัตรถิ่นที่อยู่ถาวรที่ยังมีอายุใช้งานอยู่ คู่สมรสชาวต่างชาติที่โอนเข้าถือสัญชาติไต้หวัน และคู่สมรสชาวจีนแผ่นดินใหญ่ ฮองกงและมาเก๊าที่มีถิ่นที่อยู่หรือตั้งถิ่นฐานหรือโอนถือสัญชาติไต้หวันที่ย้ายอยู่ในเขตนคร เทศมณฑล (เมือง) ต่าง ๆ ในเขตการปกครองของไต้หวัน

ไม่รวมถึงผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่พำนักอยู่ในต่างประเทศเกิน 2 ปีขึ้นไป

ระหว่างเดือนมิถุนายนถึงตุลาคม 2566

เจ้าหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลประสบความสำเร็จในการสัมภาษณ์ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ในไต้หวันจำนวน 10,430 คน

จากการสำรวจนี้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ ครอบครัวและการงานของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่

เพื่อใช้อ้างอิงเป็นแนวทางในการวางนโยบายและให้บริการของรัฐบาล

และสร้างสรรค์ให้สังคมไต้หวันมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมจนเป็นสภาพแวดล้อมที่เป็นสากลและเป็นมิตรสำหรับผู้ย้ายถิ่นฐาน

โดยสรุปผลการสำรวจที่สำคัญจากตัวอย่างข้อมูล 10,430

ตัวอย่างที่ทำการสำรวจในครั้งนี้อย่างต่อเนื่อง

ภาพลักษณ์ของกลุ่มผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่

(1) ข้อมูลพื้นฐาน

การสำรวจข้อมูลครั้งนี้ ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 91.2 ในขณะที่จำนวนของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่เป็นเพศชายมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 35-54 ปี อายุ 35-44 ปี เป็นร้อยละ 41.1 และอายุ 45-54 ปี เป็นร้อยละ 35.2 จากข้อมูลตามสัญชาติที่มีอยู่เดิม เป็นคู่สมรสชาวต่างชาติร้อยละ 48.8 เป็นคู่สมรสจากจีนแผ่นดินใหญ่ ฮองกงและมาเก๊า เป็นร้อยละ 51.2

ระดับการศึกษาก่อนที่จะมาพำนักอยู่ในไต้หวันส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

กษัตริย์ (ปวช.) โดยมีผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ปวช.) เพิ่มขึ้นจากการสำรวจในปี 2551 จากร้อยละ 34.7 เป็นร้อยละ 53.5

(2) สภาพความเป็นอยู่และชีวิตสมรสในไต้หวัน

จากการสำรวจครั้งนี้ สัดส่วนของผู้ที่พำนักรอยู่ในไต้หวันนานกว่า 10 ปีขึ้นไป เพิ่มขึ้นจากการสำรวจในปี 2561 (จากตัวอย่างข้อมูล 18,260 คนที่เก็บรวบรวมในปีนั้น) จากร้อยละ 64.6 เป็นร้อยละ 75.9 ในจำนวนนี้มีเกือบร้อยละ 40 เป็นผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่พำนักรอยู่ในไต้หวันนานกว่า 20 ปีขึ้นไป และร้อยละ 70 ทั้งในคู่สมรสชาวต่างชาติ และในคู่สมรสจากจีนแผ่นดินใหญ่ ฮองกง และมาเก๊า ได้รับบัตรประชาชนไต้หวันแล้ว

จากการสำรวจพบว่า เป็นการสมรสข้ามชาติจากการแนะนำของญาติมิตรจากประเทศที่มีสัญชาติอยู่เดิม เป็นร้อยละ 31.8 รู้จักกันเนื่องจากหน้าที่การงาน เป็นร้อยละ 22.4 เกิดขึ้นผ่านความสัมพันธ์ในการทำงาน มากกว่าร้อยละ 20 ของผู้ที่พำนักรอยู่ในไต้หวันนานกว่า 15 ปีขึ้นไป รู้จักและสมรสกันโดยจากการใช้บริการจัดหาคู่ แต่สัดส่วนของผู้ที่พำนักรอยู่ในไต้หวันน้อยกว่า 15 ปีนั้น ลดลงเหลือน้อยกว่าร้อยละ 10 วิธีการที่รู้จักกันเปลี่ยนมาเป็นจากการแนะนำของญาติมิตร (ประมาณร้อยละ 50) รู้จักกันเนื่องจากหน้าที่การงาน (ประมาณร้อยละ 30) ในผู้ที่พำนักรอยู่ในไต้หวันน้อยกว่า 5 ปี มีสัดส่วนการรู้จักกันโดยส่วนใหญ่เนื่องจากการศึกษา การท่องเที่ยวและการรู้จักกันผ่านทางอินเทอร์เน็ต มีผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่สมรสกันเป็นเวลานานกว่า 20 ปีขึ้นไป เป็นร้อยละ 42.9 ที่สมรสกันเป็นเวลา 10-20 ปี เป็นร้อยละ 37.1 สมรสกันเป็นเวลาน้อยกว่า 10 ปี เป็นร้อยละ 20.0 ในจำนวนนี้มีผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่ยังคงมีสถานภาพสมรสอยู่ เป็นร้อยละ 88.0 ที่หย่าร้างแล้ว เป็นร้อยละ 4.3

ภาพรวมของการใช้ชีวิตในไต้หวัน

จากการสำรวจนี้ การเข้าร่วมทำประกันสุขภาพของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ในไต้หวันมีอัตราส่วนสูงสุด เป็นร้อยละ 98 และการทำประกันอื่น ๆ ในขณะที่ทำงาน (ได้แก่การประกันแรงงาน การประกันสำหรับเกษตรกร การประกันสำหรับข้าราชการ เป็นต้น) เป็นร้อยละ 74 ใบอนุญาตขับขีรถจักรยานยนต์เป็นใบอนุญาตที่ถือกันอย่างแพร่หลายสำหรับการใช้ชีวิตในไต้หวัน คิดเป็นร้อยละ 63 ผู้มีใบอนุญาตขับขีรถยนต์ เป็นร้อยละ 43 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากการสำรวจในปี 2551 ที่มีผู้มีใบอนุญาตขับขีรถจักรยานยนต์ เป็นร้อยละ 32 และมีผู้มีใบอนุญาตขับขีรถยนต์ เป็นร้อยละ 14 นอกจากนี้

สัดส่วนของผู้มีใบประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีเพิ่มขึ้นจากการสำรวจในปี 2561 จากร้อยละ 6.1 เป็นร้อยละ 8.7

ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิผลของมาตรการแนะแนวให้ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่เข้าร่วมอบรมและสอบใบอนุญาตขับขี่และสอบใบประกาศนียบัตรวิชาชีพของไต้หวัน

การทำงาน

(1) อัตราการมีส่วนร่วมและหลักประกันของกำลังแรงงาน

จากการสำรวจนี้

อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่มีสูงถึงร้อยละ 75.0 ซึ่งสูงกว่าอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานโดยเฉลี่ยของประชาชนทั่วไปในช่วงห้าปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 59.02-59.22) การประกันในขณะทำงาน

การร่วมทำประกันแรงงานมีอัตราส่วนสูงสุด เป็นร้อยละ 59

โดยเพิ่มขึ้นจากอัตราการเข้าร่วมทำประกันแรงงานในปี 2551 ร้อยละ 16 ในปี 2556 ร้อยละ 30 ในปี 2561 ร้อยละ 50 เพิ่มขึ้นเป็นเกือบร้อยละ 60

ในช่วงที่ผ่านมา

แสดงให้เห็นว่าหลักประกันในการทำงานของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่มีแนวโน้มที่ดีขึ้น

(2) ลักษณะการจ้างงาน

ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ส่วนใหญ่ทำงานอยู่ในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต (ร้อยละ 30.3) สาขาโรงแรม B&B และร้านอาหารและเครื่องดื่ม (ร้อยละ 21.8) เป็นหลัก ด้านอาชีพส่วนใหญ่เป็นพนักงานให้บริการและพนักงานขาย (ร้อยละ 37.8) เป็นพนักงานและที่פקและการจัดเลี้ยง (21.8%)

ตำแหน่งพนักงานให้บริการและพนักงานขาย (37.8%)

ช่างเทคนิคระดับพื้นฐานและแรงงาน (ร้อยละ 26.9)

ส่วนใหญ่เป็นการจ้างงานโดยเอกชน (ร้อยละ 74.8) ประกอบอาชีพอิสระ ร้อยละ 18.5% โดยอัตราการประกอบอาชีพอิสระมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

อัตราส่วนของพนักงานชั่วคราวรายชั่วโมง เป็นร้อยละ 15.7

(3) ความพึงพอใจในงานและความยากลำบากในการทำงาน

ร้อยละ 94.8 ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่พอใจกับงานที่ทำในปัจจุบันของตน และมีเพียงร้อยละ 5.2 เท่านั้นที่รู้สึกไม่พอใจ ร้อยละ 74.9

ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่กล่าวว่าพวกเขาไม่มีปัญหาในการทำงานในไต้หวัน

ความยากลำบากในการทำงานส่วนใหญ่ ได้แก่

การได้เงินเดือนหรือสวัสดิการที่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ (ร้อยละ 8)

มีทักษะการอ่านและเขียนภาษาจีนที่ไม่ค่อยดี (ร้อยละ 5)

ร้อยละ 85.8

ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่บอกว่าพวกเขาไม่ประสบปัญหาในการหางาน (รวมถึง

ผู้ที่ไม่มีประสบการณ์ในการหางาน ร้อยละ 9.8
 และมีประสบการณ์ในการหางานแต่ไม่ประสบปัญหาในการหางาน ร้อยละ 76.0)
 ปัญหาที่พบเจอส่วนใหญ่คือ มีทักษะการอ่านและเขียนภาษาจีนที่ไม่ค่อยดี (ร้อยละ 30) มีทักษะในการสื่อสารภาษาที่ไม่ค่อยดี (ร้อยละ 26)
 มีการเลือกปฏิบัติในการจ้างงาน (เช่น เพศ ภาษา เชื้อชาติ สถานที่เกิด
 ความพิการทางร่างกายและจิตใจ เป็นต้น) (ร้อยละ 24)
 และไม่สามารถหางานที่เหมาะสมกับความชำนาญของตนเองได้ (ร้อยละ 23)

(4) ความต้องการด้านบริการจัดหางานและการฝึกอบรมวิชาชีพ

ช่องทางการหางานของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ส่วนใหญ่ ได้แก่
 การแนะนำงานจากญาติและเพื่อนชาวไต้หวัน (รวมถึงคู่สมรส) (ร้อยละ 34)
 การแนะนำงานจากญาติและเพื่อนที่เป็นคนบ้านเดียวกันที่อาศัยอยู่ในไต้หวัน
 (ร้อยละ 23) ประกอบธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 14) จากธนาคารแรงงานของเอกชน
 (ร้อยละ 12) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการแนะนำจากเครือข่ายของคนรู้จัก
 และกระบวนการหางานมีความเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับธุรกิจที่อยู่ใกล้บ้าน
 บริการจัดหางานที่ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ต้องการส่วนใหญ่คือ “การฝึกอบรมวิชาชีพฟรี”
 และ “เงินอุดหนุนค่าครองชีพในระหว่างเข้าร่วมฝึกอบรมวิชาชีพ”

(5) ความประสงค์และความต้องการด้านความช่วยเหลือในการลงทุนทำธุรกิจ

ร้อยละ 15.4

ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่มีสถานะเป็นนายจ้างหรือผู้ประกอบการอิสระ
 มีความประสงค์ที่จะลงทุนทำธุรกิจเองในอนาคต เป็นร้อยละ 14.2
 ประสบปัญหาในระหว่างที่เตรียมตัวลงทุนทำธุรกิจหรือระหว่างที่ดำเนินกิจการ
 เป็นร้อยละ 44.0 ปัญหาที่พบส่วนใหญ่คือ
 ขาดแคลนเงินทุนหรือประสบปัญหาในการยื่นขอสินเชื่อ (ร้อยละ 24)
 การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ (ร้อยละ 16) การแข่งขันทางการตลาดที่รุนแรง
 (ร้อยละ 14) และขาดการส่งเสริมด้านการตลาด (ร้อยละ 12)
 และหวังให้รัฐบาลมีบริการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ลงทุนทำธุรกิจ
 โดยส่วนใหญ่หวังให้มีความช่วยเหลือด้านเงินกู้เพื่อการลงทุนทำธุรกิจ (ร้อยละ 35)
 และให้จัดหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับการลงทุนทำธุรกิจ (ร้อยละ 28)

4. สภาพครอบครัวและการเลี้ยงดูบุตร

(1) ภาพรวมของคู่สมรสชาวไต้หวัน

เกือบร้อยละ 78 ของคู่สมรสชาวไต้หวัน เป็นการสมรสครั้งแรก
 อัตราส่วนคู่สมรสชาวไต้หวันของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่มาจากประเทศในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเขตจีนแผ่นดินใหญ่ที่สมรสใหม่มีมากกว่าร้อยละ 20
 คู่สมรสชาวไต้หวันที่ทำงาน เป็นร้อยละ 80

โดยทำงานในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต (ร้อยละ 29.5) วิศวกรรมก่อสร้าง (ร้อยละ 12.9) และธุรกิจขายส่งและขายปลีก (ร้อยละ 12.9)

ส่วนใหญ่ทำงานในตำแหน่ง พนักงานช่างเทคนิค

พนักงานควบคุมเครื่องจักรและช่างประกอบเครื่องจักร (ร้อยละ 43.4)

ส่วนใหญ่มีรายได้เดือนละ “30,000-50,000 เหยียญไต้หวัน”

มีรายได้เฉลี่ยเดือนละประมาณ 44,207 เหยียญไต้หวัน

(2) ภูมิหลังด้านการเงินและสังคมของครอบครัว

โครงสร้างของครอบครัวผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวเดี่ยว รองลงมาคือเป็นครอบครัวผสม

สัดส่วนของครอบครัวเดี่ยวมีจำนวนเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับข้อมูลของปี 2556 และปี 2561 มีรายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือนเดือนละ 62,150 เหยียญไต้หวัน แม้ว่าจะมีรายได้ต่ำกว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือนทั่วไปที่มีรายได้เดือนละ 117,250 เหยียญไต้หวัน แต่เมื่อเทียบกับการสำรวจในปี 2561 เพิ่มขึ้นร้อยละ 18.21 มีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นมากกว่าครัวเรือนทั่วไปถึงร้อยละ 7.37 และครัวเรือนที่มีรายได้มากกว่า 600,000 เหยียญไต้หวันขึ้นไปมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

(3) ลักษณะการเลี้ยงดูบุตร

จากการสำรวจนี้ ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่มีบุตร คิดเป็นร้อยละ 88.7

ส่วนใหญ่มีบุตรสองคน จำนวนบุตรโดยเฉลี่ย 1.60 คน

สัดส่วนของผู้ที่ไม่มีบุตรลดน้อยลงตามลำดับ

จำนวนการมีบุตรโดยเฉลี่ยมีเพิ่มขึ้นตามลำดับ จากการสัมภาษณ์ผู้ย้ายถิ่นฐานใหม่ เก็บรวบรวมข้อมูลบุตรของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ 17,222 คน

จากข้อมูลการสำรวจพบว่าร้อยละ 87

ของบุตรผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่เลือกที่จะตั้งถิ่นฐานระยะยาวในไต้หวัน

ปัจจุบันบุตรผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่เป็นเด็กก่อนวัยเรียน และวัยประถมศึกษา

คิดเป็นร้อยละ 30 มีเด็กประมาณ 30% มีบุตรจำนวนเกินครึ่งที่มีอายุมากกว่า 16

ปีบริบูรณ์ และที่เตรียมตัวทำงานหรืออยู่ในตลาดแรงงานแล้ว ร้อยละ 43.1

ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่สนับสนุนให้บุตรเดินทางกลับไปทำงานที่ประเทศบ้านเกิด

ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่มีการศึกษายิ่งสูง หรือมีระยะเวลาที่พำนักอยู่ในไต้หวันยิ่งสั้น

ยิ่งสนับสนุนให้บุตรของตนเดินทางไปทำงานในต่างประเทศ

5 การปรับตัวการใช้ชีวิตและการมีส่วนร่วมทางสังคม

(1) ความสามารถด้านภาษาจีน

ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่มีทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนดีกว่าทักษะการอ่านและการเขียน ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ ร้อยละ 86.7 และร้อยละ 84.5%

คิดว่าตนเองมีทักษะการฟังและการพูดที่ดี ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ ร้อยละ 52.2 และร้อยละ 40.4 คิดว่าตนเองมีทักษะการอ่านและการเขียนที่ดี ทักษะการฟังและการพูดจะพัฒนาตามอายุและระยะเวลาที่พำนักอยู่ในไต้หวันเพิ่มขึ้น ทักษะการฟังและการพูดยิ่งดีจะทำให้ความเหลื่อมล้ำในทักษะการอ่านและการเขียนลดน้อยลง ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันส่วนใหญ่เป็นภาษาจีน รองลงมาคือภาษาแม่ของตนเอง (มีผู้ใช้ ร้อยละ 24)

(2) ภาพรวมการมีส่วนร่วมทางสังคม

ร้อยละ 31.5

ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่มีการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมในปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เป็นการเข้าร่วมกิจกรรมสนทนาและการกิจกรรมทางศาสนาเป็นหลัก ในจำนวนนี้มีผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่เข้าร่วมเตรียมงานกิจกรรม เป็นร้อยละ 28.3 สาเหตุหลักที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมคือยุ่งอยู่กับงานหรือการเรียน (ร้อยละ 56) ไม่ประสงค์ร่วมกิจกรรม (ร้อยละ 41) และต้องดูแลสมาชิกในครอบครัว (ร้อยละ 32)

(3)

ความลำบากของการใช้ชีวิตในไต้หวันและช่องทางให้ความช่วยเหลือในสังคม

ปัญหาในการดำเนินชีวิตที่ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่คิดว่าตัวเผชิญเมื่อพำนักอยู่ในไต้หวัน ได้แก่ การใช้ชีวิตส่วนตัว สิทธิ ครอบครัว ความสัมพันธ์ทางสังคม และการปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมในด้านต่าง ๆ เป็นต้น โดยส่วนใหญ่คือปัญหาทางการเงิน (ร้อยละ 20) ปัญหาสุขภาพส่วนบุคคล (ร้อยละ 8) และปัญหาเรื่องงานของตนเอง (ร้อยละ 5)

เมื่อประสบความลำบากในการดำเนินชีวิต ด้านสิทธิ และความปลอดภัยส่วนบุคคล เป็นต้น คู่สมรส เครือข่ายคนรู้จักทั้งที่เป็นเพื่อนที่มาจากประเทศเดียวกันหรือที่เป็นชาวไต้หวันหรือเครือญาติล้วนเป็นช่องทางให้ความช่วยเหลือที่สำคัญที่สุดของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ หน่วยงานราชการ เช่น สถานีตำรวจ ที่ว่าการจังหวัดหรือเทศบาลต่าง ๆ ที่ทำการของกำนันผู้ใหญ่บ้าน ศูนย์ป้องกันการใช้ความรุนแรงในครอบครัว สายด่วนให้ความคุ้มครอง 113 และศูนย์บริการครอบครัวผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ เป็นต้น ล้วนมีความสำคัญในระดับหนึ่งเช่นกัน และจากการที่ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่พำนักอยู่ในไต้หวันเป็นเวลานานขึ้น การพึ่งพาครอบครัวและพ่อแม่ของคู่สมรสก็ลดน้อยลงตามลำดับ แต่มีแนวโน้มที่จะพึ่งพาบุตรเพิ่มมากขึ้น

(4) ช่องทางของแหล่งข้อมูล

ช่องทางในการรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับมาตรการให้บริการและดูแลของภาครัฐ ส่วนใหญ่จะรับรู้จาก “การบอกกล่าวจากญาติมิตร บอกต่อ ๆ กัน” (ร้อยละ 57) “การค้นหาทางอินเทอร์เน็ต” (ร้อยละ 37) “การรับชมรายการทีวี” (ร้อยละ 36) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเครือข่ายความสัมพันธ์ทางสังคมมีบทบาทสำคัญในการให้ข้อมูลข่าวสาร

(5) ดัชนีความสุขของการใช้ชีวิตในไต้หวัน

จากการสอบถามผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ว่าชีวิตในช่วงนี้มีความสุขหรือไม่ ร้อยละ 92.1 ตอบว่ามีความสุข ไม่มีความสุข เป็นร้อยละ 7.9 ผู้ที่มีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นหรือมีรายได้ของครัวเรือนสูงขึ้นก็มีความสุขมากยิ่งขึ้น สัดส่วนการไม่มีความสุขในผู้ที่มีอายุ 55 ปีขึ้นไปมีมากกว่าผู้ที่อายุต่ำกว่า 55 ปี ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับปัญหาสุขภาพของตนเองหรือคู่สมรส และปัญหาแหล่งเงินที่ใช้ในวัยชรา

6. ความต้องการด้านมาตรการให้บริการดูแลต่าง ๆ

(1) การมีส่วนร่วมในมาตรการให้บริการดูแล

ร้อยละ 63.9% ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่เคยเข้าร่วมในมาตรการให้บริการดูแลผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ โดยส่วนใหญ่เข้าร่วม “การสอบใบอนุญาตขับขีรถยนต์และรถจักรยานยนต์” (ร้อยละ 44) “ชั้นเรียนหนังสือภาษาจีน และชั้นเรียนการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ใหญ่” (ร้อยละ 14) ผู้ที่ไม่เคยเข้าร่วมเป็นร้อยละ 37.1 สาเหตุหลักที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมเนื่องจากทำงาน (ระดับความสำคัญอยู่ที่ 42.4) ต้องดูแลคนในครอบครัวหรือบุตร (ระดับความสำคัญอยู่ที่ 30.5) ไม่สนใจที่จะเข้าร่วม (ระดับความสำคัญอยู่ที่ 26.5) และทำงานบ้าน (ระดับความสำคัญอยู่ที่ 21.7)

(2) ความต้องการด้านหลักสูตรอบรมและบริการ

โดยรวมแล้ว ส่วนใหญ่ต้องการหลักสูตรอบรมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต เช่น “ทักษะการดูแลทางการแพทย์” “การฝึกอบรมด้านภาษา การเรียนตัวหนังสือภาษาจีน” และ “ความรู้ด้านการดูแลสุขภาพ” มากที่สุด มาตรการทางการแพทย์และการบริการด้านสุขภาพ ส่วนใหญ่มีความต้องการสูงสุดในด้าน “การให้เงินอุดหนุนค่ารักษาพยาบาล” “การให้ความช่วยเหลือในการสื่อสารระหว่างรับการรักษาพยาบาล” “การให้ความรู้เกี่ยวกับโรคและโรคติดต่อ” และ “การตรวจสุขภาพเด็ก” ความต้องการบริการดูแลในชีวิตประจำวันส่วนใหญ่คือ “การปกป้องสิทธิในการจ้างงาน” “มาตรการให้ความช่วยเหลือในการดำรงชีวิต”

และ "การให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษาแก่บุตร" นอกจากนี้จากการสำรวจแสดงให้เห็นว่าผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่พักอยู่ในไต้หวันเป็นเวลานานขึ้น จะยังมีความต้องการด้าน "การให้บริการและข้อมูลข่าวสารด้านการดูแลระยะยาว" เพิ่มมากขึ้นผู้ที่พำนักอยู่ในไต้หวันน้อยกว่า 5 ปี มีความต้องการบริการด้าน "การปกป้องสิทธิในการจ้างงาน" "การให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษาแก่บุตร" "การจัดตั้งช่องทางบริการให้คำปรึกษาสำหรับผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่" และ "ความช่วยเหลือด้านการฝากเลี้ยงเด็ก ".มากขึ้น

7.ความเป็นอยู่ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่มีอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป

(1) ปัญหาความกังวลเกี่ยวกับชีวิตในวัยชรา

ปัญหาในวัยชราที่ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่มีอายุ 50 ปีขึ้นไปเป็นกังวล ได้แก่ "สุขภาพของตนเอง" (ร้อยละ 60.4) "สุขภาพของคู่สมรส" (ร้อยละ 39.8) และ "แหล่งเงินที่ใช้ในวัยชรา" (ร้อยละ 34.5) และเมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น สัดส่วนความกังวลในปัญหาต่าง ๆ ก็จะเพิ่มมากขึ้น ในจำนวนผู้ที่กังวลในเรื่อง "ปัญหาการดูแลพ่อแม่ตนเอง และพ่อแม่ของคู่สมรส" ร้อยละ 98.2% พ่อแม่ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่พำนักอยู่ในประเทศบ้านเกิดของตน ความยากลำบากในการดูแลพ่อแม่เนื่องจากอยู่ไกล ไม่สะดวกในการดูแลมีสัดส่วนที่สูงกว่าปัญหาอื่น ๆ เป็นอย่างมาก

(2)

แนวคิดเกี่ยวกับสถานที่ดูแลผู้สูงอายุและการให้ความช่วยเหลือด้านการดำรงชีวิต

ร้อยละ 77.3 ของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป เลือกที่ใช้ชีวิตช่วงวัยชราในไต้หวัน มีร้อยละ 7.1 ที่ต้องการกลับไปอยู่ที่ประเทศบ้านเกิด และมีร้อยละ 15.6 ยังไม่ได้ตัดสินใจช่วยเหลือที่จำเป็นหากต้องใช้ต้องชีวิตช่วงวัยชราในไต้หวัน ส่วนใหญ่ต้องการ "การให้บริการและข้อมูลข่าวสารด้านการดูแลระยะยาว" (ร้อยละ 56.0) "การให้ความช่วยเหลือด้านการจ้างงานสำหรับวัยกลางคนและผู้สูงอายุ" (ร้อยละ 18.6) และ "การให้คำปรึกษาด้านกฎหมาย" (ร้อยละ 10.1)

(3) ประสพการณ์โดยรวมด้านสภาพชีวิตความเป็นอยู่ในไต้หวัน

จากการสอบถามประสพการณ์โดยรวมที่มีต่อความแตกต่างของสภาพชีวิตความเป็นอยู่ในไต้หวันของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่ที่มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป ตั้งแต่เริ่มแต่งงานเดินทางมาพำนักในไต้หวันจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็น "ทัศนคติของสังคมไต้หวันที่มีต่อผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่"

“ความเป็นมิตรของสถานที่ทำงานในไต้หวันที่มีต่อผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่” และ
“การให้บริการ

มาตรการด้านสวัสดิการสังคมของรัฐบาลไต้หวันในการดูแลและปกป้องผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่” ร้อยละ 50 คิดว่าดีขึ้น และมากกว่าร้อยละ 40%

คิดว่าไม่แตกต่างกันมากนัก ในด้าน “สิทธิในไต้หวันของผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่” ร้อยละ 46.0 คิดว่าดีขึ้น ร้อยละ 51.2 คิดว่าไม่แตกต่างกันมาก

อัตราการเปลี่ยนแปลงที่แยกลงในด้านใดด้านหนึ่งนั้นมีน้อยกว่าร้อยละ 4

ซึ่งแสดงให้เห็นว่านโยบายของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่นั้นมีประสิทธิภาพ และยังจำเป็นต้องใช้ข้อมูลขนาดใหญ่และทำการสำรวจวิจัยในระยะยาว เพื่อปรับนโยบายที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมโดยทันที

เพื่อให้สังคมไต้หวันโดยรวมสามารถเจริญเติบโตเป็นสังคมที่มีความหลากหลายและเป็นมิตรอย่างต่อเนื่อง